SKANDAL

AV MARTA STARNBERG.

(Forts. fr. föreg. nr.)

XXVI.

En morgon, då Ernst Malm kom ner från sitt rum, sade han glatt: "I dag går jag till Tyringe".

"Till Tyringe? Jaså. Vem har du att hälsa på där?" frågade jägmästaren.

"Mitt gamla hem och skogen och grinden i buxbomshäcken".

"Å, ja, jag förstår. Men varför reser du inte, varför skall du gå?"

"Därför att jag har lust att gå den gamla skogsvägen ännu en gång, vägen, där jag gick och for som skolgosse fram och åter vid terminernas början och slut. Jag känner varenda blomma, som växer efter den vägen. Jag vill hälsa på dem än en gång".

Och Ernst Malm vandrade åstad mot sin hembygd, och jägmästar Falk stängde grinden efter honom och nickade:

"Välkommen åter till din nya hembygd!"

Tack! Han skulle nog komma.

Det var på den andra dagen han nalkades sitt barndomshem. Han kom till backen, där han brukade hoppa av kärran för att spara hästen bördan av sin unga, smidiga kropp, då han var på väg hem efter slutad skoltermin. Han försökte inbilla sig, att han bara var en skolgosse ännu, att han nyss hoppat av kärran, och att far satt kvar och kom långsamt körande efter honom, medan han själv sprang uppför backen. Där uppe på krönet av backen såg man skogvaktargården, och där brukade han få syn på mor, som stod i dörren och spanade efter de hemvändande. Han kom ihåg den våren, då han blev uppflyttad till sjätte klassen. Fadern hade stannat hästen nedanför backen och sagt: "Hoppa nu av och springa uppför backen och se efter, om du kan se någonting däruppe!" Och när han kom upp på backens krön, fick han se en flagga, som far skaffat, vaja över skogvaktargården. Han kom ihåg faderns ansikte, då han vände sig om däruppe på backen och ropade: "Far, jag ser en flagga på vår gård". Som ett klart, värmande ljus lyste hans fars ansikte emot honom i den stunden.

Han började springa uppför backen, så att hjärtat bultade och blodet brände hans kinder. Han kom upp på krönet. Där borta låg skogvaktargården. Han stannade. Så vände han sig om och ropade nedåt backen:

"Far, jag ser ingen flagga".

Han satte sig på en sten. Kring den stenen hade det alltid stått en ring av Gnaphalium dioicum i sommardagarna, och den stod där också nu. Han satt och tänkte på, att han kanske tagit arv av en natur, som inte kunde älska alla trakter och alla land lika, därför att en trakt och ett land erövrat den bästa delen av en själv.

Långsamt, steg för steg, nalkades han sitt barndomshem. Han lade handen på grinden, som ledde in till gården, och öppnade den. Den gnällde på sina gångjärn, och den gjorde motstånd. Inkommen på gården, stannade han. Han såg upp mot sitt fönster, han såg bort mot slottet. Nu var han blott student igen, nu hade han nyss kommit hem, och fröken Louise satt i slottet och väntade på honom. Han gick över gården. Han såg äppleträdet, som han äntrat sig upp uti, smidigt och lätt. Han såg krusbärsbuskarna, där han plockat bär, och blommorna, som mor och han ansat, brandliljorna, pionerna och tusenskönorna. Han såg förstugukvisten, där de suttit, far och mor och han, där de gått ut och in och där Margareta en gång stigit över tröskeln. Han såg det, men det låg ingen glädje över äppelträdet eller buskarna eller blommorna eller förstugukvistne eller grinden.

"Vi ha blivit fula och förfallit, vi är inte som förr", viskade det överallt till honom. "Kan du se det? Det är ingen, som bryr sig om oss numera".

Och han gick det förbi. Han lyfte på hatten för dem han mötte, men han stannade inte. Hjärtat sved. Han kom till vedboden. Han tittade innanför dörren. Nej, nej. Det var inte ett gyllene slott längre. Han gick vidare, han ville inte grumla minnets bild.

Han gick på stigen genom skogen hän mot buxbomshäcken till. Han var inte ensam, Margareta gick bredvid honom. Hon var en ljus sommarklädning och en stor, vit hatt tillbakaskjuten, så att hennes panna var fri. Hon hade stuckit sin lilla hand i hans rockficka — där borta, där stigen var som smalast, skedde det — och hon sade honom, att han var henne kärare än far och mor och Gud och hela världen.

Han gick så sakta, så sakta. Det var så mycket, som han ville höra sägas en gång till i sitt liv, en enda gång till, innan allt vore slut.

Men hur sakta han än gick, tog vägen dock slut, och han stod vid grinden i buxbomshäcken. Den stod öppen, den stod på vid gavel, och på sandgången innanför lekte ett par små barn. De storrade på honom med stora, undrande ögon, som om han vore en gåta. Han såg dem, och då han fick syn på dem, gled Margareta ifrån honom in genom grinden som i forna dar.

Han talade till barnen. De fann, att gåtan var inte farlig, och de kom ut till honom, färdiga att säga honom allt vad de visste. De kunde inte förstå, varför han inte ville gå in genom grinden. De undrade, varför hans ögon var så glänsande, då han frågade den lilla flickan, om hon inte hette Margareta och den lille gossen, om han inte hette Harald.

De skrattade. Deras stora livsglädje var med i deras skratt.

Inte hette de Margareta och Harald. De hette Siri och Gösta alldeles som deras pappa och mamma. Kunde han inte förstå det? De bodde där, och de skulle vara där hela sommaren. De hade var sitt äppelträd därinne i trädgården, var sitt riktigt äppelträd. Ville han inte komma och se?

Men han ville inte komma och se.

Då han inte ville komma och se, berättade de, att de hade var sitt träd i skogen också. Var sitt riktigt träd. Och de sprang före honom och drog honom med sig och visade honom sina träd.

Det här är mitt. — Och det här är mitt.

Siri hade knutit ett rött band runt om stammen på sitt träd, så att alla skulle kunna se, att det var hennes.

Det kom en stor glädje i Ernst Malms själ. Hoppet steg in där, och tron såg inga omöjligheter.

"Jag har också ett träd", sade han till barnen, "ett träd, som är mitt".

Och så tog han dem med sig en bit in i skogen och visade dem en smärt, ung björk.

"Se här!" sade han. "Det här är mitt eegt träd, min lyckas träd".

Och så omfamnade han trädet och böjde sig fram och kysste ett namn, som stod inristat i stammen.

Barnen ville veta vad som stod skrivet på hans träd, och då berättade han, att det var hans eget namn, som stod där, och ett namn till, ty det var två, som ägde det rtädet. Där stod Harald och Margareta.

"Då kommer ni väl hit och leker med trädet ibland?" sade Siri.

"Nej, vi kommer inte hit nu, vi bor så långt, långt ifrån vårt lyckoträd. Men vi har bott här och lekt invid vårt träd en gång och varit så lyckliga".

"Vill du, att jag skall vakta trädet åt dig, medan du är borta?" frågade Siri. "Jag kan knyta mitt hårband om det".

"Tack, lilla vän! Det är snällt av dig, att du vill skydda en annans lyckoträd. Du kan springa hit ibland och nicka till trädet och säga: En gång kommer de nog, Harald och Margareta, kommer tillsammans som förr. Och så kan du bedja för det, om någon vill fälla det till marken".

"Ja", svarade Siri. "Jag skall vakta det så väl. Men om natten kan jag inte vara här.

"Nu skall jag säga dig något, du lilla människobarn. Vid varje människas lyckoträd står en ängel på vakt, skyddsängeln kallas han, och han vaktar nog också mitt träd".

Barnen stod andaktsfulla och lyssnade. Så frågade Siri:

"Står det en ängel vid mitt träd också?"

"Ja, helt visst".

"Och vid Göstas också?"

"Ja, också vid Göstas".

"Vad jag är glad!" sade hon. "Då kan ju ingen göra mitt träd illa. Är du riktigt säker på, att han alltid står där, skyddsängeln?"

"Ja, jag är riktigt säker".

Han tog de små barnens händer, och han ledde dem tillbaka till grinden i buxbomshäcken. De talade om skyddsängeln, och de ville veta så mycket.

"Går han aldrig bort från mitt träd?" frågade Siri.

"Jo, i de stunder då du är stygg, i de stunder, då du gör en människa något ont, viker han bort".

"Då vill jag aldrig vara stygg eller göra någon människa något ont".

Hon såg på honom med stora, trovärdiga ögon.

"Och jag vill vara snäll, då jag skall tvätta mig", tillade Gösta.

"Det var min första predikan", tänkte Ernst Malm, då han vid grinden i buxbomshäcken sade de små barnen farväl.

Han gick tillbaka till den unga björken i skogen. Han lutade sin panna mot den vita barken.

"Nu har jag bekänt för världen, att du varit min, Margareta, och att du blir min. Tack för minnet! Tack för hoppet! Tvivlet har länge bott i min själ, tvivlet om att en gång få kalla dig min. Det har varit en tid av kval. Det har varit natt runt om mig. Men i min natt har en ensam stjärna lyst. Din kärlek, Margareta, har varit min stjärna. Din kärlek har jag aldrig tvivlat på. Andra har rest en mur mellan dig och mig och skilt oss åt. Jag har haft din kärlek, men jag har inte haft något hopp. När jag kom åter hit till skogen, där du brukade möta mig, kom hoppet åter till min själ. Jag vet inte, varifrån det kom eller hur det kom. Jag vet blott, att det kom. Och jag må väl tro, jag må väl hoppas, då jag nu skall gå ut och lära andra att tro och att hoppas, om jag skall kunna lära: för vår Gud är ingenting omöjligt".

XXVII.

Två gånger hade björken burit löv sedan den dagen, då Ernst Malm lutade sin panna mot dess stam. Under två somrar hade en liten flicka kommit till björken varje dag och nickat och sagt:

"En gång kommer de nog, Harald och Margareta. Var inte ledsen!"

Och så hade hon sprungit sin väg så glad och så viss för att nästa dag återkomma med samma hälsning.

Nu höll björken på att pynta sig med löv igen. Nu hade alla knoppar svällt, och brådskan var stor. Men det låg ännu snö i skogen, och inga små barnafötter lämnade spår efter sig ännu, och ingen Harald och ingen Margareta syntes till.

Men i björkens topp satt redan göken och gol.

Medan göken ropade i skogen, stod Ernst Malm i en av huvudstadens kyrkor och predikade. Det var inte första gången han predikade, och kyrkan var fylld av folk.

Tidigt, innan ännu klockorna ringde samman, hade grevinnan Björnram stigit ur sitt eleganta ekipage utanför kyrkdörren och gått in i kyrkan. Hon var ensam. Hon tog plats längst ner i kyrkan invid en pelare. En gång för länge sedan hade hon frågat en jurist efter Ernst Malm och fått det svaret, att någon juris studerande med det namnet fanns inte i Uppsala då, och ingen jurist med det namnet hade utgått därifrån. Så hade hon gått och undrat inom sig, var han kunde vara, vad han gjorde, varför han övergav henne, men hon frågade aldrig mera någon efter honom. Så hade hon plötsligt fått se hasn namn i tidningen, och nu kom hon till kyrkan för att förvissa sig om, huruvida det var han.

Hon såg honom. Han steg upp framför henne på predikstolen. Han böjde sitt huvud till bön. Hon hörde honom tala. "För Gud är ingenting omöjligt", sade han. Hon såg honom räcka ut sina händer, och hon ville springa fram till honom och kasta sig i hans famn. Han slutade sin predikan, och han gick utan att veta vem han predikat för. Då han ej syntes mer, steg grevinnan Björnram upp och gick. Hennes handskbeklädda hand skälvde, då den grep om den frasande sidenkjolen.

— — — —

Nästa dag, då skymningen föll på, knackade det på lektor Malms dörr, och grevinnan Björnram steg in. Ernst Malm satt vid sitt skrivbord, och då han steg upp och fick syn på henne, blev han med ens alldeles stilla. Men i nästa ögonblick sträckte han ut sina armar, och hon, som kommit, steg in i hans famn.

Skymningen omkring dem var väl dunkel, men inom dem lyste kärleken som ett vägledande bloss.

"Jag fann dig då äntligen", viskade hon sakta, "och då jag fann dig, måste jag ju komma.

"Tack, Margareta!"

"Har du väntat på mig?" frågade hon med kinden tryckt emot hans.

"Jag har väntat på dig alltsedan den sommarkväll för åtta år sedan, då du sade mig farväl vid grinden i häcken. Jag skulle komma klockan sex följande dag, och jag kom klockan sex".

"Men jag kom inte. O, Ernst, de förde bort mig, och du, du övergav mig sedan. Ernst, hur kunde du överge mig?"

"När övergav jag väl dig, Margareta mea? När övergav jag väl mitt liv?"

"Då du inte svarade på mitt brev, då du inte kom till mig, fastän jag bad dig att komma, då du flyttade bort utan att säga mig var du var, då du tvingade mig att sälja mig åt en annan för att göra slut på övergivenhetens och längtans fasansfulla kval".

Armarna kring hennes skälvande kropp släppte sitt tag. Han tog ett steg tillbaka och han gömde ansiktet i sina händer.

"Margareta, Margareta, du är en annans. Jag glömde det, då jag såg dig".

Hon stod stilla med ödmjukt böjt huvud och händerna skälvande.

"Jag är din, Ernst Malm, och därför kom jag till dig. Genom min kärlek tillhör jag dig, såsom jag inte tillhör någon annan".

Han kom åter till henne. Han tog hennes skälvande händer och tryckte dem mot sin panna, och så talade han:

"Jag övergav dig inte, Margareta. Hur kunde jag väl överge dig? Jag kom till grinden med hjärtat så varmt som glöd och hoppet så ljust som själva solen. Men du var inte där. Att jag skulle få vänta på dig i åtta år, visste jag inte då. Du skulle komma nästa dag, du hade blivit förhindrad, tänkte jag. Hjärtat var så visst. Av mor fick jag sedan din hälsning. Du skulle skriva till mig. Å, vad jag väntade, väntade, väntade! Intet brev kom. Margareta, jag har aldrig fått något brev från dig. Min far blev uppsagd från sin plats och befalld att lämna Tyringe för min kärlek till dig. Jag gick till din far för att bedja för min far och för dig och för mig, men han tog inte emot mig. Jag kom bort, mina föräldrar kommo bort. Gud var barmhärtig. Han lät dem dö, då de rycktes bort från det, som blivit deras livs nödvändighet. Och jag blev ensam med min långa längtan. Margareta, Margareta, du var hos mig i min längtan. Du var mitt stora, ljusa, rika hopp intill den dag, då du gav dig åt en annan. Sedan kom du inte som förr. Jag såg dig blott då och då skymta förbi mig på avstånd, men jag längtade inte dess mindre efter dig. Och — Gud nåde mig — i långa stunder var du ännu mitt hopp, är det ännu, är det starkast i de stunder, då jag förkunnar för världen, att för Gud är ingenting omöjligt".

"Ernst, jag har kommit till dig".

Han håller ännu hennes händer hårt tryckta mot sin panna, och hon kan inte se hans blick. Då han inte svarar henne, fortsätter hon:

"Människor ha förstört vår lycka, vår kärlek kunde de inte förstöra. De visade mig all världens härlighet för att jag skulle glömma dig, och de stenkastade dig inför mig. Men du var mer för mig än hela världen. Jag hade dig så kär, Ernst Malm, jag hade dig så kär. Jag längtade bort från far och från mor och från allt. Då jag kom hem och smög mig bort till dig och inte fann dig, fann, att du var borta, och visste inte var du var, då var jag ingenting mer, Ernst Malm, ty du hade tagit min kraft med dig. Jag blev en stackars rädd flicka, o, så rädd och viljelös, och jag lät leda mig dit jag inte ville. Det var starka händer, som ledde mig, och jag var ensam. Jag lät söva mig till ro. Jag började lyssna till vaggvisan, ty jag ville somna ifrån allt. De togo hand om det, alla de andra, togo hand om allt sammans, och jag hade ingen motståndskraft. Har du sett en vingskjuten fågel? Har du sett, hur käck han var intill dess, att hans kraft bröts? Har du sett, hur han kämpar med sin brutna kraft för att komma undan och hur han måste låta släpa sig bort av andra? Jag var en sådan där vingskjuten fågel. I den stund, då de satte en krona på mitt huvud och smyckade mitt hem till fäst, ropade min själ i ångest till dig. Om jag blott fått ett ord från dig eller sett dig, så hade min stämma fått kraft nog att säga nej till allt, som ville skilja mig från dig. Jag såg mig om efter dig till och med vid Guds altare, men jag såg dig inte. Jag rörde ej mer på vingarna — jag lät släpa bort mig".

Hon tystnar, hon förstår honom inte. Hennes händer ha blivit så kalla.

"Ernst, jag är hos dig. Jag har kommit till dig".

Han drar henne intill sig, och han kysser hennes läppar. Så skjuter han henne ifrån sig. Hans ögon äro svarta, själva blicken är svart.

"Ja", säger han, "som en annans hustru".

Hon står stilla framför honom, smärt och vek och vit. Hans blick glider bävande och rädd över hennes gestalt, som om han inte vågade se på henne. Och då blicken en sekund stannar i hennes, lyfter han sina armar och sträcker dem emot henne, och hon glider in i hans famn igen. Orden dör.

Vårkvällen skymmer och skymmer och skymmer. Men de två se intet mörker i den stunden.

"Jag kom till dig", viskar hon slutligen. "Förstår du vad det innebär? Jag är redo att lämna allt för dig".

Då han svarar henne blir hans kinder vita och stämman blir djup och dov:

"Du är en annans. I rättfärdighetens namn måste jag påminna dig om det, Margareta".

"I rättfärdighetens namn!" säger hon, och håller sig fast vid hans arm. "Är rätftärdighet mer än kärlek? Kan rättfärdighet ställa sig i vägen för kärleken? Kan de två upphäva varandra?"

"Du kan inte stanna hos mig i ren kärleksfröjd, om du är bunden vid en annan. Så rättfärdig är kärleken. Din makes tillvaro, blott det, Margareta, skulle bli en vass tagg i ditt kärleksliv. Kärleken, den höga, rena kärleken, står i et toupplösligt förhållande till rättfärdigheten".

"Hans tillvaro". Hon knyter sin hand så hårt, att knogarna vitnar. "Å, jag skulle kunna döda honom för att få vara hos dig!"

"Då vore vår lycka ännu omöjligare, Margareta".

Det mörka i blicken har försvunnit, och han tar hennes lilla hand och jämnar ut den i sina samt kysser den gång på gång. Så lägger han den vid sitt hjärta.

"Ingen orättfärdighet får oskära vår kärlek, Margareta. Förstår du inte, att det är vår räddning, att du går, medan jag ännu kan be dig att gå".

Han skådar länge in i hennes ögon. Så kysser han henne, och hans ögon stå fulla av tårar.

"Hur kan jag väl stanna, då du ber mig att gå", säger hon. "Men minns det, älskade, älskade, om jag nu går, går jag blott för att återkomma".

Hon ställer sig på tå för att räcka upp till hans ansikte, ty hon vill lägga sin kind emot hans. Hennes armar smyger sig kring hans hals, och hon viskar varm, ivrigt, innerligt:

"Minns du grinden i buxbomshäcken och vedboden och skogen och blommorna och björken, där du skar våra namn? Minns du, hur lyckliga vi voro? Allt det där är ännu kvar, och jag är din ännu, din lilla Margareta, och vår stora kärlek är densamma. Förstår du inte, att jag måste till dig, därför att jag är hemma hos dig, därför att du rår om mig. Jag har så mycket att säga dig. Livet är vårt. Gud är väl god".

Då hon sedan går, gömmer han sina ögon, ty han kan inte se henne gå bort.

(Forts.)

Ett dussin grisar gingo härom dagen ut på "månskensfylla" i Chadron, Nebr., och ställde till en faslig musik. Sheriffen Hill luktade sig till den mäsk, som de förtärt, och arresterade deras ägare, James Lucy. Det kan man kalla svinaktigt.

Gör er semestertripp till

SVERIGE

Midnattsolens land

Trettio underbara dagar på sjö och land

ETT ENASTÅENDE TILLFÄLLE FÖR SVERIGERESANDE

Svenska Amerika Linjen har för denna sommar framkommit med en utomordentlig kombination för landsmännens resa hem. Vi äro härmed i tillfälle att ge en kortfattad skildring därav, samt komma att med största nöje stå till tjänst med närmare upplysningar och råd till var och en som begär det.

De första tio dagarna utgöras av en hänförande oceanresa på en av de stora, modärna och luxiösa ångarna "Stockholm" eller "Drottningholm". Sedan följer en tio dagars tur till de vackraste platserna i Sverige och grannländerna och till sist återresan över oceanen med ytterligare tio njutningsrika och hälsosamma dagar.

Innan vi övergå till de olika turerna vilja vi framhålla några av de reserutter samt de platser, som skola besökas. Vi ha då den berömda Göta kanal, som sträcker sig över 225 mil och har 74 slussar. Den har sin väg från Nordsjön till Östersjön, från sjö till sjö, genom leende dalar, förbi idylliska byar och pittoreska ruiner av åldriga slott och kyrkor samt bjuder hela vägen på omväxlande och vackra scenerier. Den är utan tvivel en av de mest vackra och intressanta rutterna i Europa. På vägen ges god tid att bese den märkliga Trollhättan.

Stockholm, Europas vackraste huvudstad, har av en givmild natur begåvats med en underlig provkarta av all världens skönhet. Där finner man Skottlands klippholmar, en bit av Neapelstranden, några klippor från Rocky Mountains, en del av Canadas furuskogar, några tilltalande delar av Paris m. m.

Visby, Östersjöns pärla, är en av de mest fascinerande gamla städer i Europa. Pittoreskt belägen på västra kusten av Gottland erbjuder det turisten en hänförande vy av en stad omgiven av tornkrönta vallar och säregna ruiner.

Dalarna och isynnerhet trakten kring Siljan är en av de mest färgrika landsbygder i hela Sverige. Rättvik och Leksand äro vackra, men Mora erbjuder mera av historiskt intresse.

Jämtland, de många vattenfallens land, åtnjuter ett stort rykte som turistort. Dess fjäll och älvar och skogar jämte dess härliga luft och klimat har gjort det till en verklig hälsoort. Man behöver blott nämna sådana namn som Åreskutan och Tännforsen.

Till sist ha vi Lappland — Midnattsolens land — som kan berömma sig av världens mest nordliga elektriska järnväg. Här finner man evig snö, mäktiga glaciärer, ofantliga bergsjöar, de högsta berg och de största vattenfall.

FÖRESLAGNA RESETURER.

RESETUR EN—Från Göteborg via Göta kanal till Stockholm. Turer inom och runt huvudstaden. Per järnväg till Rättvik i Dalarna. Uppehåll å hotell i Siljansborg, vackert belägen vid stranden av Siljan, "Dalarnas öga". Exkursioner per automobil och båt till Leksand och Mora. Per järnväg till Göteborg. **Tid: 10 dagar. Pris: $41.**

RESETUR TVÅ—Från Göteborg till Stockholm via Göta kanal. Exkursioner runt huvudstaden, "Nordens Venedig". Per ångare till Visby med dess ruiner av murar och kyrkor. Med ångare tillbaka till Stockholm, sedan per järnväg till Göteborg. **Tid: 10 dagar. Pris: $45.**

RESETUR TRE—Från Göteborg till Stockholm per järnväg. Turer inom staden och de hänförande omgivningarna. Med ångare till Visby och tillbaka, sedan på järnväg till Rättvik i Dalarna. Exkursion runt Siljan från hotell Siljansborg. Därifrån medelst järnväg till Göteborg. **Tid: 10 dagar. Pris: $47.**

RESETUR FYRA—Göteborg till Stockholm å ångare via Göta kanal. Turer i det vackra Stockholm. Ångare till Visby och tillbaka till Stockholm. Därifrån till Rättvik i Dalarna per järnväg. Exkursion runt Siljan i automobil till Tännforsens vattenfall etc. Från Åre till Trondhjem i Norge per järnväg, vilken tripp också kan göras per automobil genom den vackra Levanger dalen. Från Trondhjem per ångare till Bergen för att se fjordarna. Från Bergen bär vägen från den världsberömda järnvägen över fjällen till Kristiania, Norges huvudstad. Från Kristiania till Göteborg per järnväg. **Tid: 18 dagar. Approximativt pris: $100.**

RESETUR FEM—Från Göteborg per ångare via Göta kanal till Stockholm. Exkursioner i dess arkipelag. Per ångare till Visby och tillbaka till Stockholm. Därifrån per järnväg till Rättvik i Dalarna med uppehåll å hotell Siljansborg. Exkursioner i trakten. Sedan per tåg till Gellivare i Lappland. En avstickare till Porjus, den största kraftstationen i Skandinavien, och vattenfallet Harsprånget. För naturälskare rekommenderas en motortripp till Stora Sjöfallet. (Omkring 4 dagar bägge vägarna). Detta säreget vackra vattenfall är ett av de största i Europa. Därpå per järnväg till Abisko rätt in i "Midnattsolens land". Abisko turiststation uppehålles av Svenska Turistföreningen, samt är beläget vid Torne sjön mitt i hjärtat av fjällen. Därifrån till Åre i Jämtland och sedan till Trondhjem i Norge. Från där per ångare till Bergen och från Bergen å järnväg till Kristiania och sedan till Göteborg. **Tid 20 till 30 dagar. Pris: approximativt $125.**

Alla dessa turer inbegripa andra klass biljett och sovvagn å järnvägarna samt första klass biljett och hytt å ångarna. Exkursioner, hotell och måltider inräknas ej.

KURSEN PÅ NORSKA KRONOR STIGER

Den svenska kronan står nu i pari, eller däromkring, varför svenskar skola finna det fördelaktigt att köpa norska kronor och placera dem i norska banker. Vi vilja återigen framhålla, att pängar, som sändas genom oss, garanteras absolut mot förlust. Alla penningförsändelser, som komma till oss, äro **inom 24 timmar** efter dess mottagande på väg till sin bestämmelseort.

Härom dagen var det en svensk från östra Canada, som sände oss $1,000 — säger ett tusen dollars — med uppdrag att sända dem till Norge för honom och insätta dem i bank där, om vi kunde skaffa honom 5 kronor per dollar. Vi skaffade honom ej allenast fem kronor, utan fem kronor och 40 öre per dollar och kunde således för hans räkning i bank i Norge insätta 5,400 kronor. När värdet på den norska kronan åter går upp, vilket det är tvunget att göra, kan han ej allenast inhösta en direkt god förtjänst, utan hans pängar ha under tiden dragit en ränta av 5 procent på vanlig räkning och 5½ på sex månaders uppsägningstid.

Vi ha förbindelse med alla banker, och vi ombesörja kvitto för mottagandet och insättarna få sig direkt tillsända bankbok från respektive bank i Norge. Alla våra penningförsändelser äro garanterade av William Avenue branschen av Royal Bank of Canada.

För fullständiga upplysningar etc., hänvänd er till

P. M. DAHLS STEAMSHIP AGENCY

325 LOGAN AVE., :-: :-: WINNIPEG, MAN.

"Pionjären inom de skandinaviska ångbåtsagenturerna i Canada"